

1

แพม

เสียงเข็มนาฬิกาของนาฬิกาปลุกดังโตะค่อยๆ ชยับตามแต่ละวินาทีที่ไหลผ่านไป ความเสียบกับเสียงอธิบายงานของผู้หญิงคนสวยตรงหน้าที่มีกลิ่นของน้ำหอมผสมวานิลลาอ่อนๆ ยิ่งทำให้รู้สึกเคลิ้มและแย่งสมาธิจากโสตประสาทสัมผัสไปทั้งหมด เสียงจิ้งจิ่งนำฟังที่ออกมาจากริมฝีปากบางของ 'พี่แพม' แฟนสาวของพี่กีวีพี่ชายคนเดียวของฉันกำลังอธิบายถึงโจทย์คณิตศาสตร์ที่ต่อให้ทำทั้งชาติฉันก็ไม่อาจแก้ได้ แต่ไม่รู้ว่าทำไมคนสวยตรงหน้าพอมองโจทย์ปราดเดียว ก็สามารถคิดและคำนวณออกมาคล้ายกับแก้ปริศนาเกมได้ราวกับมันสนุกและง่ายดายเสียเหลือเกิน

"เข้าใจตรงนี้นี่มั๊ย"

"..."

"รัก?"

"ค่ะ รักเองค่ะ"

"พี่เรียกชื่อเรา"

รอยยิ้มพิมพีใจปนเสียงหัวเราะห่อหุ้มๆ ของพี่แพมทำให้ฉันสะดุ้งตื่นจากภวังค์ อ่า...ทำเรื่องน่าอายออกไปแล้วสินะ อยู่กับพี่เขาที่ไรฉันมักจะลืมไปเลยว่าตัวหนังสืออยู่

"ขอโทษทีค่ะ รักคิดว่าคงจะสอบไม่ติดหรอก ingshannadnee สุดท้ายก็ต้องเข้ามหาวิทยาลัยเปิดอย่างที่พักกับแม่เตรียมการเอาไว้ให้มันแหละ" ฉันทั้งตัว

ลงนอนทำแขนตัวเองอย่างแสนเศร้า มันไม่ใช่ทุกคนนะที่เห็นจิตวิทยาคนคิดศาสตร์ แล้วรู้สึกสนุกเหมือนเล่นเกมอารยานะ

"พี่ตีวไม่เก่งหรอก"

น้ำเสียงหวานๆ มองฉันด้วยแววตาติดน้อยใจหน่อยๆ แต่ปากยังคงยิ้มอยู่ พอเห็นอาการปฏิกิริยาอย่างนั้นแล้วฉันก็รีบลุกขึ้นสายหิ้วปฏิเสธเป็นพัลวัน

"ไม่ใช่แบบนี้นะคะพี่ เพียงแต่ว่ารัก...แฮ้อ คือรักโง่อะคะพี่แพม หัวของรักมีเอาไว้เพื่อทิ้งลงหมอนแล้วนอนหลับไปเลยมากกว่าจะมาคิดอะไรมากมายตอนเด็กๆ พ่อแม่เลี้ยงพี่ด้วยอะไรคะ ทั้งสวยทั้งฉลาดอย่างนี้ ทำบุญมาดีจัง"

"พี่ก็อ่านหนังสือทุกวัน ไม่มีใครทำอะไรสำเร็จโดยไม่พยายามหรอกนะ"

คนสวยตรงหน้าปิดหนังสือเมื่อเห็นว่าฉันไม่สนใจที่จะเรียนแล้ว แอบรู้สึกผิดหน่อยๆ ที่ทำให้พี่แพมเสียความมั่นใจที่ไม่อาจจะสอนเด็กโง่คนนี้ได้ ฉันเลยเอื้อมมือไปจับข้อมือพี่สาวคนสวยตรงหน้าแล้วส่งยิ้มสดใสไปแทน

"อย่าโกรธรักนะคะ จริงๆ พี่แพมสอนดีแล้ว"

"พี่จะไปโกรธรักทำไมละ"

ไม่ว่าจะขยับตัวหรือทำอะไรก็ดูดีไปซะหมดจนฉันมักอดไม่ได้ที่จะชอบส่องกระจกเปรียบเทียบกับระหว่างหน้าตาตัวเองกับพี่แพมแล้วรู้สึกโกรธพ่อแม่ที่ปั้นฉันได้ไม่เท่าเทียมกับคนบนโลกนี้เลย พี่ชายฉันก็ออกจะหล่อ แต่ทำไมฉันต้องออกมาแล้วชี้เหร่กระเด็กกระเด็กแบบนี้ด้วย แถมยังประเคนความโง่มาเต็มสมองอีก รู้สึกอายจัง

"เอาแต่มองพี่อยู่ได้ มีอะไรติดหน้าหรือเปล่า" คนหน้าสวยเริ่มจะไม่มั่นใจเมื่อเห็นฉันมองเจ้าตัวสลับกับกระจกบานที่ใกล้ที่สุดตลอดเวลา ฉันบีนปากนิดหน่อยแล้วบอกไปตามตรง

"แค่อัจฉริยะคะว่าทำไมพี่แพมสวยอย่างนี้ ปาก คอ คิ้ว คาง เหมือนดังไช้ตี"

"ไอ้โห ชมชะลวยเลย" คนหน้าสวยหัวเราะคิกคักด้วยน้ำเสียงประหนึ่งหยดน้ำที่ไหลลงมาจากที่สูงจนเกิดเป็นเสียงกังวานน่าฟัง

"แม้แต่เสียงพี่ยังฟังแล้วดูดีเลย"

"มีอะไรที่รักไม่ชอบพี่บ้างเนี่ย"

"รักชอบพี่ไปหมดทุกชอกทุกมุมเลยคะ"

ฉันตอบออกไปอย่างไม่คิดอะไร แต่คนตรงหน้าเหมือนชะงักกิดหน้อย แล้วหัวเราะ

"พี่ควรจะทำตัวยังไงดี"

ยังมีอีกหลายอย่างที่ผมคิดถึงเกี่ยวกับตัวพี่แพมเยอะไปหมดแต่ไม่อาจเล่าได้ เพราะเป็นความคิดที่ค่อนข้างจะพิเรนทร์และสกปรกไปสักหน่อย ด้วยความที่ฉันเป็นคนแก่นแก้วและอยู่กับเพื่อนผู้หญิงที่ติดจะหยาบโลนทะเลิ่งทะเล้น ดังนั้นการพูดเรื่องเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์จึงออกไปในแนวโลกของจินตนาการ และน้ำเสียงของพี่แพมคือหนึ่งในเรื่องที่ผมชอบเอามาสมมติเสมอ

ถ้าสมมติว่าพี่แพมกำลังอ่อนไหว ถูกเจ้าโลม เสียงเจ้าตัวจะออกไปในโทนแบบใด...

"รัก"

"คะ!" ฉันสะดุ้งราวกับคนถูกจับได้ พี่แพมเอื้อมมือมาแตะแขนฉันนิดหนึ่งแล้วมองหน้าฉันแปลกๆ "มะ...มีอะไรหรือเปล่าคะ"

"พี่เห็นรักนังยืมอยู่คนเดียว"

"อ้อ โทษทีคะ คิดอะไรเรื่อยเปื่อยอยู่"

"แล้วคิดอะไรละ"

ฉันสายหัวดิก ขึ้นพูดออกไปมีหวังคนน่ารักข้างหน้าโกรธฉันตายแน่เลย ฉันยังอยากเห็นรอยยิ้มที่มักจะมีมุมที่มุมลงไปด้านข้างแก้มนั้นของพี่สาวคนสวยอยู่ ดังนั้นการเปลี่ยนเรื่องน่าจะดีที่สุด

"คิดว่าจะถามเกี่ยวกับน้ำหอมที่พี่แพมใช้นะคะ ได้กลิ่นแล้วรู้สึกใจเต้น"

คนหน้าสวยเอื้อมมือมายิ้มฉันอย่างเอ็นดู

"ก็นึกว่าคิดอะไรอยู่ ทำหน้าชะพี่อยากรู้เลย"

ฉันขอเล่าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของฉันกับพี่แพมสักหน่อย ก็อย่างที่บอก ว่าพี่แพมเป็นแฟนกับพี่วีพี่ชายคนเดียวของตัวเองจริงๆ แล้วฉันรู้จักพี่แพมมาตั้งแต่ตัวเองเข้า ม.ต้น เพราะเราเรียนอยู่ที่เดียวกัน ส่วนตัวพี่แพมเองเข้า

มาเรียนตอน ม.4 แล้วได้คบกับพี่วีจนเราสนิทกัน ด้วยความที่สวยจับบวกกับเรียนดีมากทำให้ไม่ค่อยมีผู้ชายคนไหนกล้าเข้าใกล้สักเท่าไร ไหนจะพวกผู้หญิงด้วยกันที่เกลียดพี่แพมอย่างไม่มีสาเหตุ หรือสาเหตุจริงๆ แบบไม่โลกสวยก็คืออิจฉาเพราะพี่เขาสวยกว่านั้นแหละ แต่ทว่า...ถ้าไม่มีผู้กล้า ดอกฟ้าก็คงไม่ถูกเด็ด และคนคนนั้นคือพี่วี พี่ชายของตัวเอง

แต่จะจีบดอกฟ้าจะใช้วิธีธรรมดา也不行 พี่ชายฉันเลยสั่งให้ฉันไปสืบทุกวิถีทางว่าพี่แพมชอบอะไรและไม่ชอบอะไรบ้าง หลังจากที่สายสืบได้ลงไปสำรวจและพบเรื่องน่าสนใจ (เหล่าเพื่อนๆ ของฉันเอง) ทำให้รู้ว่าจริงๆ แล้วพี่แพมชอบคนที่มีความระมัดระวัง ชอบอ่านหนังสือมาก กลัวแมวแต่ก็ไม่ได้เกลียดแพ้กิ้ง เล่นดนตรีได้ ฉันนำข้อมูลเหล่านี้ไปบอกพี่ชายจนหมดแต่พี่วีไม่ใช่พวกนอนหนังสือ เลยลงทุนฝึกกีตาร์แทนต่างๆ ที่กลัวนิ้วด้าน และลงทุนทำทุกอย่างให้พี่แพมประทับใจ บวกกับเป็นคนหน้าตาดีเข้าหาคนเก่งทำให้พี่แพมแพ้ทางได้ไม่ยาก ความรักของคนทั้งคู่ประสบความสำเร็จส่วนหนึ่งเพราะฉันเลยทีเดียวก

ก็แพม...ฉันคนนี้นี่แหละที่เป็นคนเดินไปหาพี่แพมแล้วส่งจดหมายด้วยลายมือที่ฉันเขียนขึ้นเองเพื่อช่วยให้พี่ชายฉันสมรัก ฉันเชื่อว่าความพยายามของพี่ชายฉันทั้งหมดแทบไม่เป็นผลเลยจนกระทั่งเจอจดหมายบอกรักนี้แหละ ถือว่าเวิร์ก ถือว่าเด็ดสุด

ผู้หญิงร้อยทั้งร้อยชอบอะไรแบบนี้ ฉันเองยังชอบเลย

แต่เรื่องนี้เป็นความลับ พี่แพมไม่เคยรู้มาก่อน ในขณะที่พี่ชายฉันก็ยอมรับไปอย่างหน้าด้านๆ ว่าตัวเองเป็นคนส่งจดหมาย แต่ช่างเถอะ ฉันก็คาดหวังให้สองคนนี้คบกันอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นฉันจะเขียนจดหมายไปทำไมละ นี่ยังนึกชื่นชมตัวเองอยู่เลยที่คิดอะไรแบบนี้ได้ แม้จะโบราณไปหน่อยก็เถอะ

"โทษที ให้อรชชะนานเลย แต่งตัวเสร็จแล้ว" พี่วีเดินออกมาจากห้องตัวเองพร้อมกับแต่งเนื้อแต่งตัวอย่างหล่อ ในขณะที่พี่แพมในวันนี้แต่งตัวธรรมดาๆ ไม่หวือหวาอะไรมากนักจนฉันแปลกใจกับการแต่งตัวที่ขัดกันของพี่ๆ ทั้งสองคน

"จะไปไหนกันคะเนี่ย ทำไมดูเหมือนไม่ได้ไปด้วยกันเลย"

"จะไปฉบับนะ พี่ก็บอกแพมแล้วว่าให้แต่งตัวสวยๆ แต่ต่อให้ไม่แต่งอะไร
มากแพมก็สวยอยู่แล้ว" พี่ก็เดินมาโอบไหล่แพนสาวอย่างเคยชิน แต่พี่แพม
แค่ก้าวขาออกไปนิดหนึ่งเหมือนต้องการจะเบี่ยงตัวหลบ

เอ่อ...ฉันรู้สึกได้ถึงความไม่ปกติในบรรยากาศแบบนี้ ทะเลาะกันหรือเปล่า
เนี่ย

"เราไม่ออกไป" พี่แพมบอกออกมาด้วยท่าทางเฉยๆ ต่างจากตอนที่อยู่กับ
กับฉันลิบลับ "เราไม่รู้จักเพื่อนของกวีเลย ไปก็ไม่รู้จะไปทำอะไร"

"ก็ไปทำความรู้จักไปยืนเด่นๆ เฉยๆ ก็ได้"

"เรากินเหล้าไม่ได้"

"ตัวก็รู้ว่าไปกับเค้าปลอดภัยอยู่แล้ว ไม่เป็นไรน่า ไปกันเถอะ นะๆ"

พี่กวีพยายามจะโอบไหล่แพนตัวเองอีกครั้ง คราวนี้พี่แพมไม่ได้หลบ
หรือพูดให้ถูกก็คือไม่มีจังหวะที่จะหนี ฉันมองพี่แพมกับพี่ชายตัวเองอย่าง
นึกเห็นใจหน่อยๆ คนหนึ่งก็อยากจะแนะนำแพนตัวเองให้เพื่อนรู้จัก หรือถ้าฉัน
เดาไม่ผิดก็คงอยากจะอวดให้เพื่อนเห็นว่าตัวเองมีแฟนสวยแค่ไหน ส่วนอีกคน
หนึ่งที่วางตัวแบบนี้มาโดยตลอด ไม่ชอบความวุ่นวายใดๆ เอาแต่อ่านหนังสือ
จะให้ไปเที่ยวผับมันยอมไม่ใช่ไลฟ์สไตล์อยู่แล้ว ใครจะอยากไปกัน ฉันไม่อิน
เท่าไรหรอกว่าพี่แพมรู้สึกอะไรกับพี่ชายฉัน แต่ทั้งคู่ก็คบกันมาจะสองปีแล้วนะ
ไม่รักก็คงไม่ยาวนานแบบนี้ละมัง

"งั้นไม่กลับดีกว่า"

"โอเค"

ในที่สุดพี่กวีก็ยิ้มออก ฉันมองนาฬิกาที่บอกเวลากำลังจะเข้าสี่ทุ่มแล้ว
รู้สึกเป็นห่วงคนสวยที่ทำหน้าไม่ร่าเริงเอาซะเลย ทำมัยทำไมมันช่างต่างกับ
ตอนสอนการบ้านฉันลิบลับ คงจะมีความสุขอยู่กับตำรับตำราอย่างเดียวละมัง
ที่คนสวยเนี่ย

"ดูแลพี่แพมด้วยนะ พี่ก็อย่าดื่มเหล้าเยอะนะ เดี่ยวขับรถกลับบ้านไม่ได้"

"รู้แล้วน่าแม่"

พี่กวีเรียกฉันว่าแม่อย่างประชดประชัน ฉันแบ่ปากนิดหนึ่งแล้วโบกมือลา

บอกตามตรงว่าฉันค่อนข้างห่วงความรู้สึกของพี่แพมหน่อยๆ แต่เอาเถอะ พี่ชายฉันก็ไปด้วยทั้งคน

คงไม่มีอะไรน่าห่วงหรอกมั้ง?

คืนนี้ฉันค่อนข้างจะนอนไม่หลับ ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน จนถึงเอาแต่นึกถึง สีหน้าของพี่แพมตลอดเวลา มันช่างเป็นใบหน้าที่ไม่มีความสุข ขณะที่กำลังคุย สไปกับกับเพื่อนสาวที่ประชุมสายกันอยู่ว่าด้วยเรื่องสอบเข้าฉันก็เหม่อลอยไป ไกลจนไม่รู้ว่เพื่อนคุยกันถึงไหนแล้ว

"อืดอกกก...รัก"

เสียงเรียกของ 'บัว' เพื่อนมัธยมที่อยู่หน้าจอกอมฯ เรียกฉันด้วยชื่อที่ พ่อแม่ประทานมาให้แต่เด็กทำให้ฉันตื่นจากภวังค์ ก่อนจะหันมาทำหน้าบูดใส่ เพื่อนแล้วเรียกมันกลับ

"ว่าไงอืดอกกก...บัว"

"เพื่อนคุยอยู่เหม่อทำอะไรวะ คิดถึงผิวเธอ"

"ไ้อ้บัว! คบกันมาตั้งนานเคยเห็นฉันคบกับใครรึไง"

"แล้วแกเหม่อลอยไปถึงไหนแล้ว เพื่อนคุยไม่รู้จักหันมาสนใจ"

"ก็พวกแกคุยอะไรกันล่ะ ไม่เห็นเคยพันเรื่องได้สะตือเลย"

เพื่อนที่อยู่บนหน้าจอกทุกคนบิปากเป็นรูปสระอินดิทน้อยเมื่อเห็นฉัน กระด้างกระเดื่องกับความลามกที่ทำเหมือนกับว่าตัวเองไม่เคยหยาบโลนมาก่อน

"แกนะตัวได้สะตือเลย ใครกันที่บอกว่าเข้ามหาวิทยาลัยจะเอารุ่นพี่มา เปิดซิงตัวเองฉลองเฟรชชี" นัซเซส เพื่อนสาวอีกคนเอาลิ้นเลียฟันอย่างหมั่นได้ในตัวฉันมาก พุดกันตามจริงวันนี้ฉันรู้สึกกระดากใจนิดหน่อยที่จะคุยเรื่องทะเลี่ง อาจจะเพราะฉันเพิ่งซึ่มซึ่มความมดงามและความเรียบร้อยของพี่แพมมาละมั้ง

"ก็พุดไปอย่างนั้นแหละ"

"นี่ที่สุดหล่อของแกอยู่หรือเปล่า" ดีต่าง เพื่อนตุ๊ดผู้อยู่ในจออีกคนทำท่า สะงอกหน้าคล้ายกับจะโผล่ออกมานอกจอได้ "บอกพี่แกแก้ผ้าโชว์หน่อยสิ อยากรู้หน้าเดิน"

"อึบ้า แกคิดว่าพี่ฉันจะมาแก้ผ้าใส่หน้าคอมฯ น้องสาวมัยละ...ไม่อยู่
วันนี้ไปตีตุ๊ก กับเพื่อนที่มหาวิทยาลัย เห็นพี่แพมไปด้วย"

และเมื่อพูดถึงเรื่องคู่รัก เหล่าเพื่อนผู้มากไปด้วยจินตนาการก็ต่างพากัน
สอดรู้สอดเห็นทันที

"พี่แกสองคนได้กันหรือยังวะ"

มีความหงุดหงิดนิดหน่อยเมื่อเจอคำถามแบบนั้น แม้ว่าฉันจะสงสัย
มานานแต่ไม่กล้าพูดออกไป ก็แหม...ถ้าฉันจินตนาการเสียครางได้ คิดว่าฉัน
จะไม่คิดเรื่องอื่นๆ เสียพรอ

"ถามโง่ๆ นะอืดอกบัว คบกันมาตั้งสองปีจะเหลือรอดหรือ ถ้าไม่ทำอะไร
เลยแมงมุมก็ไปถักหยากใยแล้วปะวะ" ตีต่างสะแหลั่นพูดขึ้นมาอย่างคนที่มอง
โลกได้มีตบอดและดำดำนเป็นที่สุด

"พี่แพมไม่ใช่คนแบบนั้นหรอก" ฉันแก้ตัวแทน แต่เพื่อนก็ดูเหมือนจะไม่
สนใจฉันเลย

"แกจะไปรู้ได้ยังไง คนสวยๆ มีใครชิงบ้าง ว่างๆ แกล้งเอาหูไปแนบ
ประตูห้องนอนพี่ชายแกดูสิ คิกๆ แค่คิดก็เขิน"

"นี่แค่คิดภาพตามฉันก็..."

"ฉันไปก่อนนะ"

ฉันตัดบทแล้วพบหน้าจอนิตบู๊กอย่างรำคาญ ใ้อพวกบ้า คิดอะไรลามก
จกเปรด โอเค เรื่องเซ็กซ์มันเป็นเรื่องธรรมชาติ ฉันไม่ได้ตัดสินว่ามันผิดหรือ
ถ้ารู้จักป้องกัน แต่ไม่รู้ทำไม พอได้ยินใครมาพูดแบบนี้เกี่ยวกับตัวพี่แพมแสน
สวยของฉันแล้วรู้สึกโกรธเหมือนมีคนมาต่อว่าแม่ชีที่เรานับถือและศรัทธาอะไร
เทือกนั้น

อื้อยดูสิ เพราะอ๊พวกนั้นฉันเลยเอาแต่คิดภาพในหัวว่าสองคนนั้นทำอะไร
กันในห้องนอน ร้อน! หิวน้ำ ลงไปกินน้ำดีกว่า

1.00 A.M.

เขมลับบนหน้าปัดนาฬิกาเบนไปที่เลขหนึ่งในช่วงท้องฟ้ายามค่ำคืน เสียง

จึงหนีออกจากข้างนอกทำให้ฉันรู้สึกได้ว่าตัวเองในวันนี้นอนตึกเหลือเกิน ฉันลงมาข้างล่างเพื่อจะหาน้ำดื่ม แต่ทว่าหางตาตัวเองกลับเห็นเงาตะคุ่มๆ อยู่บนโซฟาคล้ายกับมีใครกำลังทำอะไรขยุกขยิก

กลิ่นวานิลลา...

ฉันจำน้ำหอมกลิ่นนี้ได้ดีว่าเป็นของใคร วันนี้ฉันเพิ่งจะตกและเอ๋อซมไปเองเพราะเจ้าของมาช่วยตีวงหนังสือให้ หัวใจฉันเต้นโครมครามราวกับรู้ว่าเงาตะคุ่มๆ นั้นคือร่างของพี่ชายฉันกำลังทำอะไรอยู่ในความมืด ตัวฉันซาดิก หัวสมองไปรุ่งโง่งอย่างทำอะไรไม่ถูก ตั้งใจจะลงมา কিন้ำ แต่กลับได้มาเห็นอะไรแบบนี้ในระยะเผาขน

ไม่...ไม่เอาดีกว่า ขึ้นห้องดีกว่า

"เอามือออกไป อย่ามาจับ..."

เสียงครางของพี่แหม่ทำให้หัวใจฉันแทบจะระเบิดออกมาออกอก ขาที่คิดจะก้าวขึ้นไปข้างบนถึงกับแข็งค้างคล้ายกับถูกพรีเซเอาไว้กับที่ ทั้งๆ ที่บรรยากาศรอบๆ ค่อนข้างเย็น แต่ฉันกลับรู้สึกร้อนและคอแห้งผาก ฉันเป็นคนทะเลื่องนะ แต่พอเหตุการณ์แบบนี้มาอยู่ตรงหน้าจริงๆ ฉันกลับรู้สึกกลัวและอายที่จะยืนอยู่ต่อไป

"อย่าทำกับเราแบบนี้... อ้อ...อย่า..."

นั่นคือเสียงปฏิเสธหรือเปล่า? ทำไมมันดูอ้ออ้อไร้เรี่ยวแรงแบบนี้ ฉันยกมือกุมที่อกด้านซ้ายของตัวเองอย่างกลัวว่ามันจะดังเกินไปแล้วคนที่อยู่ตรงนั้นทั้งคู่จะได้ยิน

ไม่...ไม่ใช่เรื่องของเรา นี่มันเรื่องธรรมชาตินี่นา

"เค้ารักตัวนะ...ไม่เป็นไรหรอก ไม่เป็นไร..."

"ไม่..."

เสียงของพี่ก็ดังขึ้นคล้ายอ้อนวอน แต่เสียงของพี่แหม่ที่ชัดเจนนั้นก็ดูจะไม่ยอมแพ้เช่นกัน ฉันสับสนมากว่าควรจะทำยังไง

ตื่นเต้น...

ตกใจ...

อยากดู...

และไม่อยากดู!

"พ่อ แม่... พี่ก็กลับมาแล้ว!" ฉันทะโกนเสียงดังราวกับรอกคอยการมาของทั้งสองคนแล้วหมุนตัวกระแทบเท้าลงบนโต๊ะให้เกิดเสียงตึงตังเพื่อให้เห็นที่ทำอะไรลับๆ ล่อๆ นั่นได้ชัดเจน "ทำอะไรกันอยู่คะทำไมไม่เปิดไฟ เดี่ยวเปิดให้นะ"

ทำไมฉันถึงทำแบบนี้ ฉันกำลังไปขัดความทุกข์คนทั้งคู่อยู่หรือเปล่า... นี่เป็นคำถามที่อยู่ในหัวฉันในขณะที่ตัวเองเดินไปเปิดไฟจนบ้านสว่างวาบเป็นสีขาว พี่กวีที่ดูรีบร้อนในการกลัดกระดุมเสื้อลูกขึ้นยืนแล้วทำเหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นในขณะที่ร่างของพี่แหมยังคงนอนหงายหน้าแดงก่ำไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรกับใครเขาเลย

"พี่แหมเป็นอะไรนะพี่"

"แหมเมานะ"

ฉันเหล่มองพี่ชายตัวเองอย่างเข้าใจในทันที พี่กวีหลบตาฉันราวกับกลัวว่าจะถูกจับได้ พอเห็นสภาพคนสวยที่ตอนนี้เหมือนคนไร้เรี่ยวแรงแล้วรู้สึกโกรธพี่ชายตัวดีที่ทำคนไม่มีทางสู้แบบนี้

"เมมาแล้วไม่พาไปนอนละคะ มัวทำอะไรอยู่"

"กะ... ก็..."

"พี่แหมคะ" ฉันคุกเข่าข้างโซฟาแล้วพยายามเขย่าพี่แหมที่ยังคงนอนไม่รู้เรื่อง "นี่รักเองนะ พอจะลุกไหวมั๊ยคะ"

คนหน้าสวยเปรี้ยวตาสีน้ำตาลอ่อนขึ้นมามองฉันราวกับดีใจ กลิ่นแอลกอฮอล์อ่อนๆ ลอยออกมาจากปากนั่นทำให้ฉันได้แต่ถอนหายใจแล้วมองไปทางพี่ชายอย่างโกรธๆ

"พี่ให้แฟนตัวเองกินเหล้าทำไม"

"ก็แค่เข้าสังคม..."

"แน่ใจหรือว่ากินเพื่อเข้าสังคมไม่ได้หวังอย่างอื่น" ฉันพูดเพียงเท่านั้นก็ค่อยๆ ประคองพี่แหมให้ลุกขึ้นนั่ง แม้พี่แหมจะตัวหนัก แต่ฉันก็จะพยายามแบก

คนสวยไปกับฉันให้ได้ "ไปกับรักนะคะ คือนั่นนอนกับรัก...ช่วยรักพุงตัวหน่อยนะ"

ถึงแม้จะเมามากแต่ก็ดูเหมือนว่าพี่แพมจะเข้าใจในสิ่งที่ฉันขอเป็นอย่างดี พยายามประคองน้ำหนักไม่ให้ทิ้งมาที่ฉันมากจนเกินไปแล้วค่อยๆ เดินมาด้วยกันกับฉัน พี่วีทำท่าจะเข้ามาช่วยแต่พี่แพมบิดแขนออกก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบแม้จะอยู่ในอาการเมามากก็ตาม

"อย่ามาจับ"

ฉันพอเข้าใจว่าพี่แพมรู้สึกยังไง เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อพี่แพมจะทำเป็นไม่เห็น แต่ฉันก็รู้ว่าไม่ได้เกิดจากการสมยอมแน่ๆ พรุ้งนี้ฉันคงจะถูกพี่ชายโกรธหรือไม่พูดด้วยไปเลยที่ไปซัดจิ้งหะโหมโรง แต่ฉันก็ทนไม่ได้เหมือนกันที่จะเห็นลูกผู้หญิงด้วยกันต้องมาเจออะไรแบบนี้

"รัก...พี่ขอบคุณนะ"

ฉันเหล่มองคนที่พยายามอย่างมากที่จะพูดคำนั้นออกมา เพราะแม้แต่จะประคองสติยังทำได้ลำบาก

"ไม่เป็นไรค่ะ"

แค่ได้ยินคำว่าขอบคุณหัวใจฉันก็รู้สึกกระตุ่มกระชวยขึ้นมา นี่สินะการทำความดี...การได้เป็นฮีโร่มันให้ความรู้สึกแบบนี้เอง

2

กางเกงใน

ในที่สุดเราทั้งคู่ก็มาถึงห้องนอนจนได้ พี่แหม่มพอเห็นเตียงก็ถลาเข้าไปนอนอย่างคนที่ไม่สามารถตั้งฉากกับโลกใบนี้ได้อีกต่อไป ท่าทางน่าสงสารและอ่อนแอแรงนั้นทำให้ฉันต้องเดินเข้าไปช่วยจัดท่าทางการนอนให้ดูเรียบร้อยขึ้น ไม่รู้ว่าตอนเดินมาด้วยกันกับฉันต้องใช้ความพยายามมากขนาดไหน พอมาถึงเตียงถึงได้หมดสภาพและไร้ซึ่งกำลังจะป้องกันตัวเองได้ขนาดนี้

กลิ่นแอลกอฮอล์จุนก็ทำให้ฉันคิดขึ้นได้ว่าต้องเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้คนเมาสบายขึ้นสักหน่อย แต่เพราะไม่เคยดูแลใครมาก่อนมันเลยออกมาดูเก๋ๆ กังๆ บิดผ้าก็ไม่มีแรง จะเช็ดก็ดูเก้งก้าง

"เดี๋ยวรักเช็ดเนื้อตัวให้นะคะพี่แหม่มจะได้นอนสบายขึ้น"

"อ้อ..."

เสียงที่ตรงออกมาจากลำคอทำให้ฉันรู้สึกแปลกๆ มันให้ความรู้สึกเชือกที่ปนกับความน่ารักที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไร พอเช็ดตามแขนและซอกคอได้นิดหน่อยฉันก็มองไปยังท่อนล่าง กางเกงยีนรัดรูปที่ให้ความรู้สึกอึดอัดบนร่างบางที่แม้แต่ตัวเองเห็นแล้วยังหายใจไม่ค่อยจะออก ท่าทางดูพี่แหม่มคงจะไม่สบายนักถ้าต้องนอนทั้งอย่างนี้

"พี่แหม่มคะ... ถอดกางเกงมัย"

"ช่วยพี่หน่อยสิ"

คนพูดพุดตังกังๆ ที่ยังหลับตา ฉันพยักหน้ารับทราบแล้วเอื้อมมือไป

ปลดกระดุมกางเกงยื่นอย่างทุลักทุเล นิ้วมือด้านหลังที่พยายามจะแกะกระดุม สัมผัสกับเนื้อบางอย่าง ตรงท้องน้อยนั้นทำให้ฉันสะดุ้งราวกับถูกไฟฟ้าช็อต

โห...ผิวดีจัง

"ขอโทษนะคะพี่แพม กางเกงมันค่อนข้างถอดลำบาก ช่วยยกตัวให้รักหน่อยได้มั๊ย"

คนเมาช่างแลดูว่องไว พอบอกให้ยกตัวขึ้นก็ยอมทำตามแต่โดยดี ฉันปลดชิปแล้วค่อยๆ ดึงกางเกงยีนส์รูปนั้นออกอย่างทุลักทุเล ผิวด้านนอกว่าออว่าแล้วด้านในยิ่งกว่าหยวกล้วยเสียอีก อ้อหือ...ฉันเป็นผู้หญิงแท้ๆ ยังฉีกจาดาร้อนเลย กินอะไรเป็นอาหารเนี่ย

"หนาวจัง"

คนเมาพลิกตะแคงตัวหันหลังให้ฉันที่ยังตื่นตะลึงอยู่ พอได้ยินอย่างนั้นฉันก็รีบดึงผ้าห่มมาคลุมใจให้อย่างรู้สึกสงสารก่อนจะลุกขึ้นพับกางเกงแล้วพาดเอาไว้ที่เก้าอี้ตรงโต๊ะเขียนหนังสือใกล้ๆ แล้วทรุดนั่งลงข้างเตียงด้วยความเหนื่อยอ่อนเพราะใช้พลังงานพอสมควรในการพาคนเมามานอน เช็ดตัว ไหนจะยังถอดเสื้อผ้าให้อีก

การเป็นคนสวยไม่ได้มีแต่ข้อดีเสมอไปสินะ...

ไม่รู้ว่าก่อนจะมาเจอพี่วีทำแบบนี้ พี่แพมต้องเจออะไรมาบ้างเพียงเพราะตัวเองหน้าตาสะสวย นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันรู้สึกขอบคุณพ่อแม่ที่ให้ใบหน้ากระดากะต่างปกติธรรมดากับฉัน ไม่ได้โดดเด่นแต่ก็ไม่ได้น่าเกลียดนัก แม้เพื่อนจะชอบล้อเลียนว่าหยากไย่ขึ้นเต็มหว่างขาฉันไปหมดแล้วก็ตาม แต่ถ้ามันทำให้ฉันรอดพ้นจากภัยสังคมหรือจากพวกผู้ชายนิสัยไม่ดีพวกนั้น ฉันยอมเป็นของฉันแบบนี้ดีกว่า

เช้าวันต่อมา...

เสียงนกระຈิบนกระຈอกที่ขอบมาเกาะอยู่ตรงขอบหน้าต่างห้องนอนทำให้ฉันปรือตา ผงกหัวขึ้นมาเล็กน้อยแล้วส่งยิ้มให้พวกมันก่อนจะทิ้งหัวลงหมอนเพื่อนอนหลับต่อ แต่ทว่าความทรงจำเมื่อคืนนั้นก็ไหลย้อนกลับมาใน

ขณะที่ฉันยังพอรู้สึกตัว และรู้สึกหนัก...

หือ?

ฉันรู้สึกได้ว่ามีอะไรบางอย่างพาดอยู่บนร่างฉัน น้ำหนักนั้นไม่ได้มากเกินไปจนทำให้รู้สึกอึดอัดแต่ฉันก็ไม่คุ้นชินกับการถูกกดทับแบบนี้เลย พอลองเลิกฝ่าหม้อขึ้นดูถึงได้เห็นว่าเป็นแขนขาวๆ ของใครคนหนึ่งกำลังโอบกอดฉันจากด้านหลัง

ลืมนี่ไปสนิทเลย พี่แพมนอนอยู่กับฉันบนเตียงนี่นา

ฉันค่อยๆ พลิกตัวเพื่อหันไปมองร่างคนที่นอนกอดอยู่ด้านหลัง ใบหน้าหวานๆ ที่เหมือนซุกอยู่ที่คอฉันในตอนแรกหดกลับไปแล้วบ่นงมจ่าอย่างคนยังไม่ตื่นดี ฉันลอบกลืนน้ำลายหลายอึกลงคออย่างไม่อยากเชื่อว่าจะได้เห็นคนหน้าสวยในระยะเผาขนแบบนี้ กลิ่นวานิลลาที่โชยออกมาอ่อนๆ ทำให้ฉันมองว่าเจ้าตัวยิ่งสวยขึ้นไปอีก ฉันถึงกับยื่นหน้าเพื่อไปดมอย่างคาดหวังว่าจะได้กลิ่นมากกว่าเดิม แต่ทว่าดวงตาคู่สวยกลับลืมตื่นขึ้นมาเสียก่อนเลยทำให้ฉันชะงักอยู่แค่นั้น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)